SEVGİ ÖĞRETMENİN MEKTUBU

Yazan: **Sami Aslan** - 2 Haziran 2011

Sevgili okurlar,
Ülkemizin hızlı bir teknolojik gelişmesiyle birlikte, günümüzde hala kırk elli yıl öncesini yaşayan Anadolu insanlarımızın olduğunu gerek görsel basında gerekse yazılı basında görüyor ve okuyoruz.
Bizler altmışlı yılarda ayağımıza kara lastik ayakkabılar, sırtımıza yırtık yamalı urbalar giyerdik.
Giyerdik çünkü yokluk vardı, fakirlik vardı.
Bu gün çok öğünerek söylesek de geliştik gelişiyoruz diye, maalesef günümüzde Anadolu'muzun birçok illerinde, hala o altmışlı yılları yaşayan köylerimiz var. O köylerde hala kara lastik ayakkabı giyen yamalı urbalar giyen çocuklarımız var.
Kıymetli okurlar, ayağında ayakkabısı olmayan çocuğun, sırtında giymeye urbası olmayan çocuğun oyuncağı olur mu? Tabi ki olmaz.
İşte değerli okurlar bunun en büyük ispatı, Sevgi YALÇINKAYA, öğretmenimizin TEV dergisine gönderdiği mektupta, tesadüfen bu dergiyi okurken rastladığım bu yazıdan o kadar çok etkilendim ki siz değerli okurlarla paylaşmak istedim.
Buyurun sevgili dostlar, sevgi öğretmenin yazısını yani o duygu dolu mektubu birlikte okuyalım…

Merhaba,
Ben Sevgi Yalçınkaya. Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Egitim Fakültesi Sosyal Bilgiler Ögretmenligi Bölümü'nden mezun oldum.
Izmir gibi büyük bir sehirde yasarken kutsal görevim dedigim ögretmenlik meslegini yapmak üzere kendimi Kars'ın Sarıkamıs
ilçesine baglı Çamyazı Köyü'nde buldum. O kadar farklı bir yer ki burası… Bir hayalin içinde gibiyim. Çamyazı eski bir Ermeni
köyü, daha önceki adı Micingirt. Buradakiler, hayvancılıkla ugrasan hayatının merkezine dini koymus insanlardan olusuyor.
Geleneksel aile yapısı var, her evde üçten fazla çocuk ve gencecik anneler… 30 yasında bes çocuk annesi pek çok kadınla tanıstım.
Kadınların evden çıkamadıgı, okutulmadıgı, boyu uzadı olgunlastı diye ilkögretimi tamamlamasına dahi izin verilmedigi bir yer
burası…
Eger kızlar sanslıysa okul yıllarında çok fazla uzayıp gelismiyor böylece okulunu bitirebiliyor. Tabi bu küçücük bir sans… Sonrası
mı? Sonrası kızlarım için yine kötü. Genellikle kızlar, 15-16 yasına geldigi zaman çabucak nisanı yapılır birkaç ay içinde de
evlendirilir. Erkekler mi? Onların hali de pek iyi degil. Köy halkı okumaya gereken önemi vermiyor. Burada herkes hayvancılık
yapıyor. Temel geçim kaynagı bu oldugu için anne babalar için hayvanların saglıgı, bakımı çocugun egitiminden önde geliyor.
Hatırlıyorum da okulun ilk günü benim de meslegimin ilk günü heyecanla okula gidip çocukları bekledim. Sadece birkaç ögrenci
geldi, beklemeye devam ettim hani gelirler diye ama gelmediler. Bu bekleyis tam 2 ay sürdü. Havalar soguyup hayvanlar ahıra
alınıncaya kadar erkek ögrencilerim okula gelmediler, pek çoguyla ancak iki ayın sonunda tanısabildim.
Simdi ne kadar da kötü bir yermis bu Çamyazı diyeceksiniz. Burada güzel seyler de var. Belki de hiçbir yerde bulamayacagınız
kadar temiz saf yürekler var. O kadar farklılar ki onları bu kadar sevecegimi ve onlara bu kadar baglanacagımı hiç bilemezdim. Ben
24 yasında bir ögretmenim ama su anda 108 tane çocugu olan bir anneyim. Onları o kadar çok seviyorum ki elimden ne geliyorsa
yapmaya razıyım. Yeter ki onlar mutlu olsun. Bu yasantının içinde onları da seven, mutlu olmalarını isteyen birilerinin oldugunu

görsünler istiyorum. Okulda her anımı çocuklarımla geçirmeye çalısıyorum onlara göremedikleri ilgiyi, sefkati göstermeye
çalısıyorum ve benim bu sınırlı zamanlarda onlara gösterdigim ilgi degerli olduklarını hissetmelerini saglıyor, bu da beni mutlu
ediyor.
Izmir, Istanbul gibi sehirlerdeki çocuklar gibi degiller, farklılar. Bazen kafasını oksamak için elimi uzattıgımda bir anda irkilip geri
çekiliyorlar. O anda içim öyle acıyor ki çünkü korkuyorlar, eller onu hiç sevmek için uzanmamıs ki…
Ayaklarında kara lastik içinde patikleriyle geliyorlar okula o kadar tuhaf bir halleri var ki. Hele de erkekler kar yagdıgından beri
okula söyle geliyorlar; ayaga giyilen çorap, pantolon paçalarının üzerine çekilmis ayakta da kara lastik… Iste böyle geliyorlar bir
buçuk metreye ulasan karın içinden.
Çocuklarımın üzerinde mont yok, bot yok… Düsündüm bu çocuklar okula böyle gelirken ben kalın montum, botlarımla okula
Geliyorum, "Bu nasıl bir hayat" dedim. Minicik ayakları üsürken ben nasıl rahat ederim? Böylece, Türk Egitim Vakfi'ndan yardım
istemeye karar verdim. Ben mesajıma cevap dahi yazmayacaklarını düsünürken onlar beni yanılttılar. En basta sesime kulak verip
beni burada tek bırakmadıkları için Necmettin Bagcı sonra Güsel Bilal hocalarıma çok çok tesekkür ediyorum .
Çok kısa bir süre içinde çesitli malzemelerden olusan yardım geldi ve bunları çocuklarıma dagıtıp onları bir nebze de olsa mutlu
ettik. Belki abartılı gelecek sizlere ama gönderilen bir önlük yakasının bile onları nasıl mutlu ettigini görseniz sasarsınız ne
doyumsuzuz dersiniz. Bizler büyük seylerle mutlu olamayan insanlar, bu çocukları görünce çok seyden utanıyoruz… En azından
benim için durum bu.
Türk Egitim Vakfının çalısmalarından üniversitedeyken haberdar olmustum ve yıllar sonra yolumuz kesisti. Umuyorum bundan
sonra da iletisimi kesmeyiz. Ben kısıtlı imkânlarımla elimden gelen her seyi yapmaya hazırım. Beni ve çocuklarımı tek bırakmayan
Türk Egitim Vakfi ailesine, tüm hayırseverlere tesekkür ediyorum.
Altı ayı beyaz, üç ayı ayaz, üç ayı yaz memleketimden sevgilerimle…

Sevgi YALÇINKAYA—Sosyal Bilgiler Ögretmeni
–Alıntı..tev.dergis,2010-sayı .10

İşte böyle sevgili okurlar, bu yazıyı okuyunca içinde kendi yaşadığım çocukluğumu buldum ve çok duygulandım. Böyle bir mektuba kendi yazdığım bir şiirimi ekliyorum.
Bu şiirde her şeyi anlatıyor aslında.
Buyurun onuda birlite okuyalım.kalın sağlıcakla..Teşekkürler Sevgi hocam ..vesilenizle bütün öğretmenlerimizin kıymetli ellerinden öpüyorum.

BİZ ANADOLU'DA DOĞDUK

Biz Anadolu'da doğduk,
Anadolu'da çocuk olduk.
Daha beş yaşında düştük,
Koyunların, keçilerin peşine
Onların peşinde büyüdük.
Bizim hiç oyuncaklarımız olmadı.
Bizim oyuncaklarımız,
Çalı sopasından yaptığımız kızak arabasıydı.
Koşuştururduk köyün içinde, bir sağa bir sola.

Biz okula giderken,
Kara önlük kara şalvar vardı,
Biz onları giyerdik.
Biz büyüdükçe onlar da büyürdü,

Anacığım, eklerdi paçasını kolunu.

Yırtık göndermezdi okula, hemen koyardı yamayı.

Biz Anadolu'da doğduk,

Anadolu'da çocuk olduk.

Bizim hiç oyuncaklarımız olmadı.

Bir de kara lastik ayakkabılarımız vardı.
Yarısı yırtık, yarısı sağlam,

öyle giderdik okula.

Yazın kimse bakmazdı ayağımıza,

Kışın astarlısı alınırdı, kara lastiğin.

Sevinirdik, onunla yatardık o gece

Koyardık yastığımızın altına, uyurduk öylece.

Biz Anadolu'da doğduk,

Anadolu'da çocuk olduk.

Bizim hiç oyuncaklarımız olmadı.

Bizim oyuncaklarımız,
Tarlada karasaban, Harmanda döven,
Evin önünde duran kağnı arabasıydı.
Bir de keçilerin oğlakları vardı.
Koyunların ise kuzuları, biz onlarla oynardık.

Biz Anadolu'da doğduk,

Anadolu'da çocuk olduk.

Bizim hiç oyuncaklarımız olmadı.

Sami ASLAN(Karsavul, 03.10.1989)

Mevsim Gibi, Adlı şiir Kitabından

Yorum Ekle

Sami Aslan

X